విశ్వరచనా చక్రవర్తి

(క్రిందటి సంచిక తరువాయి)

విశ్వం

వర్షం కురుస్తున్నంతసేపూ లైబ్రరీలోనే గడిపాను. సుమారు ఏడు గంటలప్పుడు వర్షం వెలిసింది. లైబ్రరీ బయటికి నడిచాను.

రోడ్లలో నీరు వరద కట్టి పారుతూంది. మోకాళ్ళ వరకూ నీళ్ళున్నాయి.

నడవటం కష్టమైపోతూంది. నిదానంగా అడుగు తీసి అడుగువేస్తూ నడుస్తున్నాను.

విశాలమైన వీధుల మీద పారుతున్న నీటి మీదికి ట్యూబ్ లైట్ల కాంతి పడి చిత్ర విచిత్రంగా మెరుస్తూంది. నీళ్ళు నాలుగు రోడ్లు కలిసేచోట సుళ్ళు తిరుగుతూ హోరుమంటూ అరుస్తూంది. సన్నగా తుంపర మళ్ళీ ప్రారంభమైంది.

రోడ్డుమీద ఎదురుగా వచ్చే కార్లు టైర్ల వరకూ మునిగిపోయి, ఇటూ అటూ నీళ్ళు చిమ్ముతూంటే మోటారు బోట్లు గుర్తు కొచ్చాయి.

కనుచూపు మేరలోకి ఇల్లు రాగానే నా ముందుగా వెళుతున్న చక్రవర్తి కనుపించాడు. 'అరె! వీడి కిక్కడేం పని?' అనుకుని, "ఒరేయ్, చక్రవర్తీ!" అని కేకేశాను.

వర్షం జోరు మళ్ళీ ఎక్కువైంది. కార్ల హారన్ శబ్దంలో వాడికి నా కేక వినిపించలేదు. నడక వేగం హెచ్చించాను.

ఇల్లు ఇంకో ఇరవై గజాల దూరంలో ఉంది. అప్పటికిగానీ నేను రచనను గుర్తించలేదు. 'ఇదేమిటి? ! తను ఇలా తడిచి రావడ మేమిటి?' అనుకున్నాను.

ఇంటి కాంపౌండు గేటు తీసిన శబ్దం వినిపించింది. రచన లోపలి కెళ్ళడం చూశాను. చక్రవర్తి ఇంటిముందే నించుని అటూ ఇటూ చూస్తున్నాడు.

రచన మళ్ళీ బయటికొచ్చింది.

"అన్నయ్యా! ఇలా రా!"

చక్రవర్తి గబగబా ముందుకు నడవబోయాడు.

"ఏమిటి?"

"అదో — ఆ వెళుతున్నారే! ఆయన్నిలా పిలు!"

"ఒరేయ్, చక్రవర్తీ, ఇలా రా!" అని పిలిచాను.

"చక్రవర్తా? !" ఆశ్చర్యపడ్డం రచన వంతయింది. చక్రవర్తి వెనక్కు తిరిగాడు.

"హల్లో, విశ్వం! నువ్వట్రా! ఇక్కడేం పని?" చక్రవర్తి అడిగాడు.

"భలే, నాకు పనేమిటి? ఇదే మా ఇల్లు — లోపలికి రా." గేటును లోపలి తోశాను.

రచనను చూసి కంగారుపడ్డాడు చక్రవర్తి. "ఇప్పుడా? ఇంకోసారి వస్తాన్లే. అర్జెంటుగా ఇంటి కెళ్ళాలి."

"అదేం వీల్లేదు. ఇక్కడికి రావడానికి కాకపోతే గంట నుంచి నన్ను వెంటాడ్డం ఎందుకటా? అడుగు, అన్నయ్యా!" అంది రచన.

ఆశ్చర్యపోయాను. "ఏమిటీ! గంట నుండి నిన్ను వెంటాడు తున్నాడా? ఏమిట్రోయ్ కథ?"

"అబ్బే! అబ్బే! ఏం లేదు. వీరు పొరపడ్డా రంతే! నేనూ ... నేనూ ..."

"అబద్ధం! బస్సులో ఎక్కినప్పటి నుంచి చూస్తూనే ఉన్నా నన్నయ్యా! బస్సు దిగిన తర్వాత కూడా నా దగ్గిరే నిలబడ్డాడు. నన్ను మింగేసేట్టు ఒకటే చూపులు. ఏం తెలియనట్టు ఆ మొహం చూడు! నేను ఇంట్లో కెళ్ళగానే ఇంటి ముందే ఎందుకు నిలబడ్డారో అడుగు" అంది రచన.

"ఏమిటమ్మా ఇది? ఒరే, బుజ్జీ, ఏమిట్రా ఇది?" ఇద్దర్నీ ప్రాధేయపడ్డాను. చక్రవర్తి మాట్లాడలేదు.

రచన ఒక్క అడుగు ముందుకేసి చక్రవర్తి చేతిలోంచి న్యూస్ పేపరు చుట్టి ఉన్న పాకెట్టు లాక్కుని తడి కాగితాన్ని చించిపారేసింది.

"పోనీ, ఇదేమిటో చూడన్నయ్యా! నువ్వే చూడు!"

రెయిన్ కోట్!

"మీరు నన్ను వెంటాడకపోతే ఇదెందుకు తొడుక్కోలేదు? అడు గన్నయ్యా! నువ్వు కూడా అడుగు!"

"నా ఇష్టం! వానలో తడవటం అంటే నాకు సరదా!" చక్రవర్తి జవాబిచ్చాడు.

రచన ఫక్కున నవ్వింది.

చక్రవర్తిగాణ్ణి చూస్తుంటే ఆశ్చర్యం వేస్తూంది. వీడి కింత ధైర్య మెక్కణ్ణుంచి వచ్చింది?

రచన వైపు చూశాను. ముఖం మీద పడ్డ నీళ్ళను తుడుచుకుంటూ చిన్నగా నవ్వుతూంది. చక్రవర్తి వైపు తిరిగాను.

"ఒరేయ్! తడిసింది చాలుగానీ, లోపలి కెళదాం పద!" చక్రవర్తి చెయ్యి పట్టుకుని లోపలికి లాక్కెళ్ళాను.

వెనకనే గేటు లాక్ చేసి లోపలికి నడిచింది రచన.

* * *

"రాత్రి సింగారానికి టెరిలీన్ పాంటా? నా కొద్దు, బాబూ! ఓ లుంగీయో, పంచో ఉంటే ఇలా పడేయ్!" టవల్ తో తల తుడుచుకుంటూ అన్నాడు చక్రవర్తి.

"ఆయనకి తడి గుడ్డలతో ఉండడమే సరదా, అన్నయ్యా! పోనీ, అలాగే ఉండ మనరాదూ? బాగుంటుంది!" రచన నవ్వుతూ అంది.

"బుద్ధొచ్చిందిరా, బాబూ! అ దిలా ఇచ్చేయ్!" అంటూ పాంటు లాక్కున్నాడు చక్రవర్తి.

పి. సి. రామమోహన్

వెచ్చగా టీ త్రాగుతూ సోఫాలో కూర్చున్నాం ముగ్గురం. నేనూ, రచనానూ, చక్రవర్తి ఒకడూనూ! చక్రవర్తి ఎదురుగా ఉన్న బల్లమీద నుంచి 'స్పోర్ట్స్ వీక్' అందుకుని చూస్తున్నాడు.

"నే చెబుతా ఉంటాను చూడు! వాడే వీడు! చక్రవర్తి. ఈమె నా సోదరి. రచన!" పరిచయాలు పూర్తిచేశాను.

"నమస్తే!" వినయం నటిస్తూ అంది రచన.

"నే వెళ్ళొస్తాను, బాస్, టైం అయిపోతోంది! ఇంటి దగ్గర అన్నయ్యా, వదినా కంగారు పడుతూంటారు." చక్రవర్తి లేచి నుంచున్నాడు.

"జాగ్రత్తగా వెళ్ళవోయ్! మళ్ళీ దారిలో ఎవరైనా ..." అర్థాంతరంగా అన్నాను.

"ఇంకెవరూ కనపడర్లే!" అని కంగారు పడ్డాడు చక్రవర్తి.

"వస్తానోయ్! వస్తానండీ!" చక్రవర్తి అన్నాడు గేటు అవతలనుంచి.

"అన్నయ్యా! రెయిన్ కోటు!...సరదాగా ఈ రోజుకి తొడుక్కోమను!" చక్రవర్తికి వినిపించేలా అంది రచన.

* * *

"రచనా! నీ సంతోషంకన్నా నాకు కావలసిం దేముంది? చక్రవర్తి బుద్ధిమంతుడు. నీకు అన్ని విధాలా తగినవాడు. నిన్ను చేసుకోవడానికి ఒప్పుకున్నాడు. మరి నీ ఇష్టం ఏమిటో చెప్పమ్మా" అన్నాను.

"అబ్బ! ఎలా అన్నావ్! ఇంకోసారి అనూ విందాం! అచ్చం సినిమా డైలాగులా ఉంది" అంది రచన నవ్వుతూ.

"ఏడ్! ఈ మధ్య మరీ ఆకతాయి పోతున్నావు. ఏం, నే మాట్లాడుతోంటే వెటకారిగా ఉందా? నిన్ను ఇలా కాదు అడగటం. ఆ చక్రవర్తిగాణ్ణే ఇక్కడికే తీసుకొచ్చి వాడి ఎదురుగానే నిన్ను అడుగుతాను. అప్పుడు కానీ నీ తిక్క కుదరదు!"

రచన

ఆ రోజు. . .

నా కొత్త కాపురంలో నాలుగవ రోజు!

శ్రీవారు దిగాలుగా ఇంటి కొచ్చారు. వస్తూనే— "డార్లింగ్!" అంటూ నన్ను గాలిలోకి ఎత్తేసి ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యేట్టు తిప్పి మంచం మీద పడేసే శ్రీవారు ఈ రోజు ఇలా ఉన్నారు?

అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి, "ఏమైందోయ్!" అని అడిగాను.

నా చేతులు తీసేశాడు చక్రవర్తి. "ఏమవుతుంది! అనుకుంటూనే ఉన్నాను. నా ఆరు నెలల శ్రమ వృధా! డిపార్ట్మెంటల్ టెస్టులో ఫెయిలయ్యాను."

చటుక్కున అతని బుగ్గ మీద ముద్దెట్టుకున్నాను.

"ఈ మాత్రానికే ఇలా అయిపోతే ఎలా, సార్! మరి నా సంగతి ఆలోచించారే కాదు."

"ఏమిటది?"

"'డార్లింగ్! ఈ రోజు సాయంత్రం రెడీగా ఉండు, 'లవ్ స్టోరీ' పిక్చరు కెళదాం సరేనా? అన్నారు గుర్తుందా? టికెట్లేవీ?" అతని జేబుల్లోకి వేళ్ళు పోనిస్తూ అన్నాను.

"రచనా! ఇకమీదట మంచి సినిమాలూ, షికార్లూ లేవు. వెళ్ళాలను కుంటే నువ్వు మాత్రం వెళ్ళమ్మా! ఇప్పటికే నేను సగం చెడిపోయాను!"

"ఎలా?" వస్తున్న నవ్వును ఆపుకుంటూ అన్నాను.

"ఏమీ తెలియనట్టు అడక్కు! అన్నిటికీ మీ ఆడవాళ్ళే కారణం. మగాళ్ళ

[illegible]
[illegible] అన్నాను!"

[illegible]

'[illegible] నా పతనం ప్రారంభమైంది. [illegible] (ప్రయాణం [illegible] ఉంటోంది."

[illegible] "ఇది [illegible] నా గురించి [illegible]"

[illegible]

'[illegible] డియర్! నా గురించి నాకు [illegible] ... పోయింది. ... చూడండి!"

"[illegible]!"

* * *

నిద్ర పట్టడం లేదు. మంచంమీద అటూ, ఇటూ దొర్లుతున్నాను. మన సంతా [illegible] బాధగా [illegible].

[illegible] తిరిగి చూశాను. చక్రవర్తి టేబుల్ లైట్ వెలుగులో చదువుకుంటూ న్నాడు.

"[illegible] పడుకోరాదూ?" నాలుక చివరి దాకా వచ్చిన మాటల్ని బలవంతంగా మింగేశాను.

పది రోజులనుంచీ మనసు మనసులో లేదు. [illegible] ప్రయాణం చేస్తున్న [illegible] ఉంది నా పరిస్థితి. [illegible] అప్పట్నుంచీ చక్రవర్తి నాతో మాట్లాడ్డం లేదు. [illegible] చూపుల్ని తప్పించుకుంటున్నాడు.

[illegible] రావడం ఆలస్యంగా ఆ [illegible] ముందే కూర్చుంటున్నాడు. అతనితో మాట్లాడ్డానికి ధైర్యం చాలడం లేదు.

ఆలోచనలను పక్కకు తోసేసి కళ్ళు మూసుకున్నాను. రూంలో గడియారం చప్పుడు పెద్దగా వినిపిస్తోంది.

టేబుల్ లైట్ స్విచ్ ఆర్పేసిన చప్పుడు వినిపించింది. చక్రవర్తి వచ్చి పక్కనే పడుకున్నాడు.

[illegible] చక్రవర్తి [illegible] ఇచ్చింది.

[illegible] కదిలి పెళ్ళి చక్రవర్తి [illegible] నా [illegible] నాలింది.

మాటలు ఎక్కడున్నాయో ఏం చేసే దాన్నో? [illegible] ఏం జరుగు తుందో అని ఎదురుచూస్తున్నాను.

[illegible]

[illegible] చేతులు [illegible]

[illegible]

[illegible] తెలిసాను. చక్రవర్తి [illegible] కూడా [illegible].

"[illegible]! నా [illegible]"

[illegible] చెప్పడానికి లేవడం లేదు. గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాను.

చక్రవర్తి మంచం దిగి దిండూ, దుప్పటీ [illegible] వెళ్ళిపోయాడు.

కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. ముఖాన్ని చేతుల్లో దాచుకుని ఏడుపును ఆపుకుంటూ పక్కకు తిరిగి పడు కున్నాను.

* * *

"[illegible], రజనీ! నువ్వు [illegible] నా నడుము [illegible]. మరో [illegible] రోజులపాటు అక్కడున్నా, వదినలతో ఉండటమే మంచిది. ఆఫీసు కెళుతూ [illegible] డ్రాప్ చేస్తాను. ఏమం టావ్?" చక్రవర్తి అడుగుతున్నాడు.

"[illegible] నిక్కడ్నుంచి అలా కదలను" అందామనుకున్నాను. [illegible] కంటే ముందు [illegible] ఆడించాను.

చక్రవర్తి దగ్గిరికొచ్చాడు. నా భుజం మీద చేతులు వేశాడు. అతని హృదయం మీదికి వాలిపోయి అలాగే ఉండిపోయాను.

"[illegible] గర్ల్!"

* * *

చక్రవర్తి నడుం చుట్టూ చెయ్యేసి లాంబ్రెట్టా వెనక కూర్చున్నాను. మన సులో ఆలోచనలన్నీ స్తంభించిపోయాయి. [illegible] పారిపోతున్నాయి.

'సాయంత్రానికల్లా మళ్ళీ ఇంటికొచ్చే స్తాను. ఏం చేస్తాడో చూద్దాం' అను కున్నాను.

మీ పాపాయికి మూడవ నెలా? అయితే వెంటనే ఫారెక్స్ పుస్తకం పొందండి.

ఉచితంగా

డాక్టర్ల సలహా ఏమనగా 3వ నెల నుంచీ బిడ్డకు సంపూర్ణ పెరుగుదలకు ఘన ఆహారం అవసరము. బిడ్డయొక్క మొట్టమొదటి ఘన ఆహారమైన ఫారెక్స్ గురించి తెలుసుకోండి.

తపాలా ఖర్చులకై 20 పైసల తపాలా బిళ్ళలను జతచేసి ఈ కూపనును, నేడే ఈ క్రింది చిరునామాకు పోస్టు చేయండి : డిపార్టుమెంట్ ఎఫ్-1బి (A.S.B) పోస్టు బాక్సు 16568, బొంబాయి 400 018 (మీ భాష తెలియబర్చండి)

మీ పేరు ____________
(విడి విడి అక్షరములలో)

చిరునామా ____________
(విడి విడి అక్షరములలో)

____

పాపాయి వయస్సు ________ భాష ________

CMGF-JB-282 TL

"లాభం లేదు. రచనా! ను వ్విక్కడుంటే నా చదువు సాగదు!"

జ్ఞాపకాలు సముద్రపు అలల్లా లేచి, కుమిలి, కూలిపోతున్నాయి.

"మగాళ్ళ ఆశలు, కోరికలు అన్నీ తుడిచి పెట్టుకు పోవడానికీ, మేమిలా ఎందుకూ పనికిరాని వాజమ్మలుగా తయారవడానికీ అంతటికీ కారణం మీ ఆడవాళ్ళే!"

"ను వ్విక్కడుంటే నాకు నిద్ర పట్టదు!"

లాంబ్రెట్టా మలుపు తిరిగింది. చక్రవర్తికి మరింత దగ్గరగా జరిగాను. నా భుజాలు అతని వీపుకి తగులుతున్నాయి.

అతని స్పర్శలో రావలసిన పులకింతలు రావడం లేదు.

ఇల్లెప్పుడే వచ్చేసిందా? లాంబ్రెట్టా 7 వ ముందు ఆగింది. నిదానంగా క్రిందికు దిగి గేటు తీశాను.

చక్రవర్తి

"విన్నరా? మీ తమ్ముడేమంటు న్నాడో విన్నారా?" వదిన అడుగుతూంది.

"ఆఁ ఆఁ! వింటూనే ఉన్నా! వాడి కీన్నాళ్ళకు తెలి వొచ్చింది. బాగుపడతామంటే వద్దంటామా? రచన మాత్రం ఏమంటుంది? చిన్నపిల్ల! ఎక్కడుండమంటే అక్కడుంటుంది! అంతేకద్రటా. చక్రవర్తీ! వెధవా! నీ కిదేం బుద్ధిరా? నోర్మూసుకుని వచ్చినదారినే దయచెయ్యి!"

"అదికా దన్నయ్యా ..."

"ఒరేయ్! అనవసరంగా వాగకు పిచ్చాడిలా! కావాలంటే నీ వదిన్ను కూడా తీసుకెళ్ళి నీ దగ్గరే ఉంచుకో. ఇహాటే చంపేస్తోంది. నా థీసీస్ పూర్తయ్యే లక్షణాలు ఏమీ కనబట్టంలేదు." వదినవైపు దిలిపిగా చూస్తూ అన్నయ్య అన్నాడు.

వదినా, రచనా నవ్వుకుంటున్నారు.

"వదినా! నాకు ఆఫీసుకు టైమై పోతోంది ..." మాట పూర్తి చెయ్యకుండా మధ్యలో వదిలేశాను. అన్నయ్య ఏదో అనబోయాడు.

"ఆయన్ని వెళ్ళనీయండి, బావగారూ! చూద్దాం, అలాగే ఎన్నాళ్ళుంటారో!" రచన దగ్గరికొచ్చి నన్ను కుర్చీలోంచి లేవదీసి నిలబెట్టి, "దయచేయండి!" అంది వీథివైపు చూపిస్తూ.

మనసులోనే రచన్ను మెచ్చుకున్నాను. కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా కళ్ళలోకి చూశాను.

"నేనూ ఆటే వస్తున్నాను, పద, వెళుతూ మాట్లాడుకుందాం." అన్నయ్య లేచాడు.

గేటుదాకా వచ్చి వెనక్కు తిరిగి చూశాను. బాల్కనీ ముందు వదిన మాత్రం నిలబడి చూస్తూంటి. రచన లోపలే ఉన్నట్టుంది. "పదవోయ్!"

భారంగా నిట్టూర్చి లాంబ్రెట్టా స్టార్ట్ చేశాను.

* * *

సీట్లో పనితోనే పూర్తిగా నరిపె ట్టాలంగి. రోజులు నిదానంగా దొర్లిపోతున్నాయి. దిన చర్యలో ఏదో లోటు కనుపిస్తూంది. ఆఫీసు ఫైలు ఒకటముందుకు లాక్కున్నాను. వంటిప్పుడు గుర్తొచ్చింది. స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ గిన్నెల్నీ వాష్ బేసిన్లో అలాగే వదిలేసి రావడం గుర్తొచ్చింది. ఆలోచనలు రచనమీదకు మళ్ళాయి. ఎలా ఉంది? మెడచుట్టూ చేతులు వేసి తన ముఖంలోకి తొంగి చూస్తున్న రచన ముఖం మనసులో మెదిలి తన్మయంలోకి జారిపోతూ కూర్చున్నాను. "సార్! ఫోను." అంటూ మాటలు వినిపించాయి.

"ఎక్కడ?"

"విశ్వంగారి సీటు దగ్గర." మెసెంజర్ గిరి అంటున్నాడు.

లేచి విశ్వం సీటు దగ్గరికి నడిచాను. విశ్వం సీట్లో లేడు. ఫోను చేత్తో పట్టుకుని వెంకట్రావు నించుని ఉన్నాడు.

"ఏమోయ్, వెంకట్రావ్! విశ్వం ఏడీ?"

వెంకట్రావు ఆశ్చర్యంగా నా వంక చూశాడు. "భలేవాడివే! ఏం తెలియనట్లు అడుగుతున్నావు. ఎల్లుండివరకూ లీవులో ఉన్నాడు."

"ఓ!" గుర్తొచ్చినట్లు తల గోక్కుని ఫోను అందుకున్నాను.

"హలో! చక్రవర్తి స్పీకింగ్!"

"నేను ఇందిరను మాట్లాడుతున్నాను. ను వ్విక్కణ్ణుంచి వెళ్ళి ఎంతకాలమైంది? మేం గుర్తున్నామా? సాయంత్రం రారాదూ?"

"గుర్తుండక పోవడ మేమిటి, వదినా! ఒక్కసారి రచన్ను పిలవ్వూ?"

"ఉండు." సంభాషణ ఆగింది.

ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తున్నాను.

"హలో!"

"డార్లింగ్! ఎలా ఉన్నావు? నెక్స్ట్ మంత్ పరీక్షలై పోతాయి! ఎంతొస్పీ వచ్చేస్తావా? కమాన్! మాట్లాడు!"

ఫక్కున నవ్వు వినిపించింది...

"అలాగేం! నేను రచన్ని కాదు. నీ వదిన్ని!"

వీపుమీద చరిచిన ట్లయింది.

"సారీ! అయామ్ సారీ! ఏమంటోంది దొరసాని?"

"మాట్లాడదట! మొండికేస్తోంది!"

"మొండి కేయడ మేమిటి? నే న్నమ్మను! పిలువ్, ఇట్లా! నే చెబుతాను."

కాసేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత రచన గొంతు వినిపించింది. "హలో!"

"రచనా! నువ్వేనా?"

"అవును, నేనే!"

"చూడు, రచనా ..."

"... జాగ్రత్తగా వినండి! మీ పరీక్షలైపోయేంతవరకూ, నేను మీ కళ్ళకు ఎక్కడా కన్పించేందుకూ, ఇంకా ... ఆఁ! నా విలువ గుర్తించేంతవరకూ నాతో మాట్లాడకండి!"

నిశ్శబ్దం.

"ఏమోయ్, మరిదీ! ఇకనైనా ఇంటి కొస్తావా?" వదిన గొంతు వినిపించింది.

"రాను!" ఫోను పెట్టేశాను.

* * *

దట్టంగా మబ్బులు కమ్ముకున్న సాయంత్రం. వేగంగా వెళుతున్న లాంబ్రెట్టా. అంతకన్నా వేగంతో పరుగులెత్తే ఆలోచనలు.

ఇంకో రెండు నిమిషాల్లో ఇంట్లో ఉంటాను. రచన నా కోసం ఎదురుచూస్తూంటుంది. వెనగ్గా ఉన్నట్టుండి, వదినా ఉన్నాసరే, ఒడిసి పట్టి ఎత్తేసి గిరగిర తిప్పి పెంపుమీద కుదించుతాను నేను. కళ్ళు తిరిగి రచన నామీదకు ఒరిగిపోయి కళ్ళతో నవ్వుతుంది. తరవాత రచన ... ఒకవేళ ఇంకా ఉంటే— "అన్నయ్యా! నా పరీక్షలైపోయాయి. ఇక ఈ ఇంట్లో క్షణం కూడా ఉండం, వెళుతున్నాం" అని వాళ్ళ మాటల్ని వినిపించుకుండా నేను అమాంతం మేఘాలమీద రచన్ని ఇంటికెత్తుకెళ్ళిపోయి ...

"చక్రవర్తీ!" పక్కనుంచి వెళుతున్న ఆటో లోంచి అన్నయ్య అరిచాడు. ఆటో ఆగింది. అన్నయ్య దిగి లాంబ్రెట్టాకు ఎదురుగా వచ్చాడు ఆదుర్దాగా.

"ఇంటికేనా వెళుతున్నావు?" అని అడిగాడు. "అవును."

"అక్కర్లేదు. ఇప్పు డక్కడెవరూ ఉండరు!"

"ఏమయింది? మరెక్కడికి?"

"రచనకు ఆక్సిడెంటయిందట ... మధ్యాహ్నం మిద్దె మెట్లమీంచి దొర్లి."

నెత్తిన పక్కనే బాంబు పేలినట్టయింది. "ఏమైంది? త్వరగా చెప్పన్నయ్యా!"

"ఒరేయ్! కంగారు పడకు. నువ్వు తప్పుకో. ఇలాగే వదిలితే నువ్వా ఇంకో ఆక్సిడెంటు చేసేవాడిలా కనుపిస్తున్నావ్. వెనక కుర్చో!"

లాంబ్రెట్టా స్టార్ట్ అయింది. నిద్రలో నడుస్తున్న వాడిలా వెళ్ళి వెనక కూర్చున్నాను. అన్నయ్య నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేకపోయాను. "ఏమయిం దన్నయ్యా? నా రచన కేమయింది?" అని అరిచాను.

"అసలు తప్పంతా నీదే, వెధవాయ్! ఒక రోజా ... రెండా? రెండు నెలలు! పిచ్చిది. రోజూ దాన్ని, 'అమ్మాయ్! వాడు ఈ రోజొస్తాడు, రే పొస్తాడు' అని ఎన్నాళ్ళని మభ్యపెట్టం? నీ లాగే అదీ జగ మొండి. పోనీ, నే వెళ్ళి వాణ్ణి

> మనిషి వస్తుతః కవితాజీవి. అందుకే కల్పనా సాహిత్యం చదివి ఆనందిస్తాడు.
>
> —హాజ్‌లిట్

లాక్కొస్తానంటే వింటుందా? ఊఁహూఁ. నువ్వే నీ స్వంత తెలివితో రావాలి. ఫరవాలే, అమ్మాయి ధైర్యస్థురాలే అనుకున్నాము. అన్నట్టు, ఇందిర ఫోన్ చేస్తే ఎందుకు రాలేదోయ్ ఇడియట్! ఎందుకు రాలేదూ, చెప్పు!"

ఏం చెప్పగలను? నా బాధంతా— "అన్నయ్యా! క్షమించు." అని మాటలతో వ్యక్తం చేశాను.

"ఆ మాట ఇప్పుడెళ్ళి దానితో అను. పిచ్చి వెధవ! దాని అవస్థంతా ఎదిగా ఉండక గానీ, లేపోతే ..." స్కూటరు ఆగింది. "వచ్చేశాం దిగు!"

లోపలికి పరుగెత్తుకున్నాము. కానీ, కాళ్ళాడ్డం లేదు. ఒళ్ళో అదుగూ భారంగా, దిగులుగా పడుతూంది. డిస్పెన్సరీ నిశ్శబ్దం పిచ్చెక్కిస్తూంది.

వదిన ఎదురుగా వచ్చింది. అసహ్యంగా నా వంక చూస్తూంది. వదిన చెయ్యి విసురుగా లేచి నన్ను చాచి లెంపకాయ కొడితే బాగుండునని పించింది. వదిన చేతులు పట్టుకున్నాను.

"ఏమయింది? ఏమయింది చెప్పు వదినా?"

"ఆ రూమే, వెళ్ళు!"

"అన్నయ్యా, వదినా! మీరూ రండి." అతి కష్టం మీద మాట పూర్తి చేశాను.

గది తలుపు తెరిచాను. ఎదురుగా మంచం మీద తలకు చుట్టిన బాండేజీ గుడ్డ మధ్య నుంచి నీరసంగా రచన ముఖం కనుపించింది.

రచన

చక్రవర్తి చేతుల్లో నా శరీరం నలుగుతూంది. అతని కళ్ళు ఎర్రగా తయారయ్యాయి.

బొమ్మ మీదకు వెచ్చగా చక్రవర్తి అశ్రువులు దొర్లుతున్నాయి.

ముద్దులతో ముఖం అంత బాధలోనూ ముడుచుకు పోతూంది.

"రచనా! ... నీకోసం ... అచ్చంగా నీకోసం వచ్చేశాను. నాతోనే కాలం అంతంవరకూ ఉంటానని, నాకు అన్యాయం చెయ్యనని ..."

"చెయ్యి! ప్రామిస్ చెయ్యి!"

అతని ముఖం చూసి విలవిల్లాడి పోయాను. చిన్న కుర్రాడిలా ఏడుస్తున్న అతన్ని ఇంకా దగ్గరగా లాక్కున్నాను.

"ప్రామిస్!"

మాట పూర్తికాకముందే అతని పెదిమలు నా నోటిని మూసేశాయి. ★